

Saját elmondása szerint a harmincöt év alatt szinte nem volt olyan báb, ami ne ment volna át a kezei között. Bódiné Kövecses Anna (képünkön), vagy ahogy bábos körökben mindenki ismeri, Ancika, tavaly decemberben fejezte be a munkát a Bóbita Bábszínház bábműhelyében. Vele beszélgettünk inspirációkról, példaképekről, a bábkészítésről és -tervezésről, illetve az elmúlt három és fél évtizedről.

- Mi indított el a Bóbita Bábszínház felé, mi inspirált, hogy bábokkal foglalkozz?

- Kirakatrendezőként végeztem, 13 évig voltam ebben a szakmában. Nagyon szerettem, de megszületett a kislányom és abba kellett hagynom. Viszont világeletemben szerettem volna egy színházhoz kerülni, imádtam például a színházszagot. A József utcában laktunk, ahonnan mindig láttam a Bóbita Bábszínház tetejét. Szerencsére **Kós Lajos „Lulu bá”** éppen új munkatársat keresett. 1988. március 8-án behívott, adott egy munkát, egy kiskacsa bábot kellett faragnom. Ez egy híres darabjához, a

Séta az állatkertben

című előadásban az

Ének az esőben

-hez készült. Úgy vett fel, hogy megkérdezte, mi a szakmám. Mondtam, hogy kirakatrendező és dekoratőr vagyok. Erre azt mondta: „Azok mindenhez értenek” - és fel voltam véve! Egész nyáron bent dolgoztam a műhelyben, akkor még önkéntesként. Ekkor volt

Sramó Gábor

Minden báb teljesen új kihívást jelentett

Írta: Major Zoltán

2024. január 30. kedd, 17:39

első rendezése, a

Hatalmas színrelő

, amit Szabó Zsuzsa tervezett. Ez a darab számomra különösen megható volt, az első bemutatóm. Ott ültem az első sorban, és potyogtak a könnyeim... Augusztustól lettem rendes tag.

- Emlékszel rá, hogy konkrétan mit dolgoztál benne?

- Mindenben segítettem, amit éppen kellett. A fő munkát nem én csináltam, „kisinasként” vettem részt benne. Nem sokkal utána jött a bábszínházba **Orosz Klaudia**, tőle nagyon sokat tanultam, csakúgy, mint Lulu bától. Természetesen mindenkitől sokat kaptam az életben, kollégáktól, tervezőktől, de ők ketten nagyon meghatározók voltak számomra. Klaudiának nagyon sokat dolgoztunk a színházon kívül is, mert ő a Kolibri Színház tervezője, azt hiszem, még a mai napig is, és nyaranta mi készítettük el az előadásaik bábjait és díszleteit. Azért is tisztelem, mert mindig nagyon pontos terveket adott. Ha valahova berajzolt egy szöveget, annak biztosan ott volt a helye. Mint egy kottát, úgy lehetett használni a terveit.

- Mi az, ami eszedbe jut ezekről a régi bóbitás időkről?

- Teljesen más volt. Lehet, hogy ez abból adódik, hogy én is még fiatal voltam, akkor egy szinte egykorú csapat jött létre. Mindenki nagyon lelkes volt. Azon voltunk, hogy a legtöbbet hozzuk ki az adott munkából. Nagyon vidámak és kreatívak voltunk. A társulattól kiemelném **Hang**

Gábor

t, **Sza**

bó

Zsuzsá

t,

Dékány Ági

t,

Minden báb teljesen új kihívást jelentett

Írta: Major Zoltán

2024. január 30. kedd, 17:39

Ujvári Janká

t,

Illés Iloná

t,

Zengő Ági

t,

Sramó Gábor

t. Nagyon erős csapat volt.

- Azt is hozzá kell tenni, hogy nem csak a Bóbitának dolgoztál akkoriban.

- Igen, nagyon sok színháznak dolgoztunk, úgy, hogy ez ne menjen az anyaszínházunk produkcióinak a rovására. Például a Pécsi Nemzeti Színháznak is voltam a dekoratőre. Elvállaltam, de egy idő után már sok volt a család mellett. Nehéz, de szép időszak volt. Olyan is megtörtént, hogy egyszerre három darabot csináltam, és mindegyikben szerepelt ló. Megtörtént, hogy összekevertem, melyik ló melyik darabban van, de természetesen a kollégáim résen voltak...Nagyon sok tervezővel, rendezővel megismerkedtem ebben az időszakban. Nem volt unalmas, két egyforma dolog sose volt. Mindig izgultam, amikor nekiálltam egy faragásnak. Ezt sokat nem értették... „Hiszen már annyit csináltál!” – hangzott el többször. Pedig a lényeg az, hogy az adott munka mindig egyedi és megismételhetetlen feladat volt.

- Fel tudnál idézni olyan darabot, ami különösen kihívást jelentett számodra?

- Úgy gondolom, hogy nekem mindegyik kihívás volt. Mindig mindent a nulláról kell kezdeni. Adott egy anyag, amiből létre kell hozni valamit. Természetesen vannak bonyolultabb faragási feladatok, például a *Hókirálynő* néhány évvel ezelőtt. Az erőt próbáló volt, nagyon bonyolult formákkal.

- Úgy tudom, hogy tervezőként a *Zimmezumm* volt a kedvenc előadásod.

- Igen, az a szívem csücske!

Minden báb teljesen új kihívást jelentett

Írta: Major Zoltán
2024. január 30. kedd, 17:39

